

Simone Verschuere

Simone is zo'n buurvrouw van wie je hoopt dat je haar als buurvrouw hebt. Sterker nog: ze begon ons gesprek met een zin waar de meeste Amsterdammers alleen maar van kunnen dromen:

“Nee hoor, ik heb nooit last van de burenen.”

Ze zegt het met die typische Maastrichtse mildheid, een soort levenshouding die je niet kunt leren, alleen maar kunt hebben. “Je weet dat je in een appartementsgebouw woont,” legt ze uit. “Dan hoort geluid erbij. En eerlijk gezegd vind ik het gezellig. Je weet dat je niet in een woestijn woont.”

Simone klinkt alsof ze al een halve generatie verder is dan de rest van ons. Ze neemt het leven zoals het komt en doet er vervolgens meestal nog iets leuks mee ook.

Van Maastricht naar Groningen, Utrecht, Amsterdam (en half Azië).

Simone werd geboren in Maastricht, zeventig jaar geleden (1955), als derde van vier kinderen. Haar vader was directeur van de beroemde porseleinfabriek Koninklijke Mosa. Een serieuze man, katholiek, nuchter en met één levensregel voor zijn dochters:

“Je moet in je eigen onderhoud kunnen voorzien.”

Simone wilde medicijnen studeren, maar werd vier keer uitgeloot. En toen deed haar vader wat vaders in die tijd deden: hij besliste.

“Je gaat fysiotherapie doen.”

Dus Simone deed fysiotherapie. Ze vond het vreselijk.

Maar ze maakte het af omdat die generatie dat nu eenmaal deed.

Ze werkte in Groningen, Hoogezand-Sappemeer (“prachtige koolzaadvelden”), Amsterdam, Hoorn en Heemstede. En toen wist ze het zeker:

“Ik ga dit niet tot mijn pensioen doen. Ik ben geen loodgieter voor rugklachten. (Te veel symptoombestrijding.)”

Via een opmerkelijke omweg kwam ze terecht bij een reisbureau dat reizen naar India en Nepal organiseerde. Ze reisde zelf ook – logischerwijs - en vond het avontuur dat ze in haar werk miste. En ze ontmoette daar degene met wie ze later zou trouwen: een Amsterdamse huisarts.

Samen kregen ze **twee kinderen**; via hem kreeg ze er twee **bonuskinderen** bij.

En jawel: dat leverde haar in oktober een mooie oppas-vakantie van een paar weken op in **Hawaii**, bij haar bonuszoon. Zalig”, zegt ze. “Alsof ik in een ansichtkaart woonde.”

Na haar periode in de reiswereld kwam de derde carrière: de HES/HvA.

Daar werkte ze **meer dan dertig jaar** als docent marketing, studieadviseur en

opleidingsmanager. Een heel leven aan studentenverhalen en collega-vriendschappen en humor.

Zeilen, zwemmen en bewegen.

Simone is een buitenmens. Ze heeft gezeild, ze zwemt in de grachten, fietst, eigenlijk beweegt ze door het leven zoals haar molens draaien: met ritme, constante energie en een grote glimlach.

Zeilen deed ze jarenlang en met liefde.

“Op het water voel je alles: de wind, het evenwicht, de ruimte,” zegt ze.

Je hoort het gemis in haar stem, maar niet melancholisch. Meer als een tevreden constatering dat het leven uit fasen bestaat.

De molens en de Chinezen die teleurgesteld waren dat er geen knop was.

En toen kwam de grote liefde die niemand had zien aankomen: **molens**.

Op de Zaanse Schans stonden eens toeristen voor haar molen.

Het waaide niet.

“The mill is not turning,” zeiden ze teleurgesteld.

Simone: **“It’s a windmill.”**

Zij: **“Yes, but can’t you push the button?”**

Simone lacht terwijl ze het vertelt. Haar ogen glimmen.

Nee, er is geen knop. Er is wind, er zijn touwen, er is techniek uit de Gouden Eeuw en dat is precies wat ze eraan adoreert.

Inmiddels is Simone al dertien jaar officieel molenaar, twee dagen per week:

op **de Otter** aan het Hugo de Grootplein, een historische houtzaagmolen uit 1631 en op een **korenmolen in Aalsmeer**, waar ze tarwe tot meel maalt.

Het magisch moment?

“Het eerste handje meel dat ik zelf had gemalen. Dat voelt alsof je iets uit het niets schept.”

Ze legt het uit alsof ze een kind iets wonderlijks toont:

“Een ronddraaiende beweging wordt via een krukas omgezet in een op-en-neer beweging. 400 jaar geleden al bedacht. Alles mechanisch, alles logisch. Je hoeft alleen maar te weten **welk touwtje je moet trekken.**”

Daarna knipoogt ze:

“En dat laatste kan ik goed.”

De Bridgeclub — haar uitlaatklep, haar gemeenschap

Bridgen zit in haar bloed. Ze leerde het als kind door naast haar moeder en haar rokende vriendinnen te staan, koekjes aan te reiken, thee te schenken en vooral: mond houden. De ideale opleiding dus.

Ze speelde in Maastricht, stopte jarenlang en begon opnieuw zo'n dertien jaar geleden, toen een vriendin het moeilijk had en bridge hun gezamenlijke reddingsactie werd.

En toen kwam de **Bridgeclub De Binnenstad**.

Simone glundert als ze erover praat.

“Het is warm. Je voelt je welkom. Dat is op heel veel clubs níét zo.”

Ze houdt van het spel, van de sfeer, van het lachen, van het competitie-gehalte dat nooit giftig wordt.

En ja ze vindt ook dat iedereen wel eens mag zeggen:

“Goed gespeeld.”

Of:

“Jammer, maar we hebben gelachen.”

En niet alleen maar dat zuur-competitieve gedoe dat je helaas elders soms ziet.

Het schudexamen met Arie — een hoogtepunt.

Dit is misschien wel het mooiste stukje clubcultuur:

Simone heeft **les gekregen in kaarten schudden van Arie**.

Dat alleen al is een scène uit een film. Arie die uitlegt, demonstreert, corrigeert, kijkt, bijstuurt.

Simone die oefent, repeteert, doorzet.

Ze hoopt dat ze “geslaagd” is al vindt ze zelf dat ze de *riffle shuffle* nog iets vloeiender zou willen doen. Arie liet haar zelfs speciaal komen om extra te oefenen voordat hij op vakantie ging.

Simone lacht hardop:

“En toen bleek dat hij alles al voorgeschied had. Typisch Arie.”

Het is een klein verhaal, maar het zegt alles over hoe Simone kijkt naar de wereld: met humor, warmte en een bijna kinderlijke bereidheid iets nieuws te leren.

Secretaris tegen wil en dank.

En toen kwam dat befaamde gesprek met Arijan, de voorzitter.

Of ze secretaris wilde worden.

“Eerlijk?” zegt ze. “Ik wilde in eerste instantie liever geen secretaris worden”. Bang dat het haar te veel tijd zou kosten. Ze wilde graag een andere baan bij de club.

Maar ze zei: ja, omdat ze het de club gunt, omdat ze graag meedenkt en omdat ze vindt dat een club gedragen moet worden door de leden, niet door één of twee mensen.

Ze doet het bescheiden, met licht protest, maar effectief.

Notulen, vergaderen, uitnodigingen, klaar.

Geen drama, geen poeha.

En ze blijft herhalen wat ze belangrijk vindt:

“Een club is een club omdat iedereen iets bijdraagt. Een klein steentje, een groot steentje — maar niet niets.”

Ze zegt het zacht, maar beslist. Een boodschap voor ons allemaal.

Over onze club “Dat warme, vrije karakter, dat maken wij met elkaar. Dus laten we dat blijven doen.”

En daar heeft ze gelijk in.

